

Sandu BOENGIU

**Piemontul Bălăciței
Studiu de geografie**

**EDITURA UNIVERSITARIA
CRAIOVA 2008**

Referenți științifici:

Doctor Lucian Badea

Institutul de Geografie, Academia Română

Acad.prof.univ.dr. Dan Bălțeanu

Institutul de Geografie, Academia Română

Doctor Constantin Enache

Univesitatea din Craiova, Departamentul de Geografie

Copyright © 2008 Universitaria
Toate drepturile sunt rezervate Editurii Universitaria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOENGIU, SANDU

Piemontul Bălăciței : studiu de geografie / Sandu Boengiu. - Craiova :
Universitaria, 2008

Bibliogr.

ISBN 978-606-510-321-4

911.2:55(498 Piemontul Bălăciței)

Tehnoredactare: Sandu BOENGIU

Coperta: Ioan MARINESCU

Tipografia Universității din Craiova
Str. Brestei, nr.156A, Craiova, Dolj, România
Tel.: +40 251 598054
Tipărit în România

PREFAȚĂ

Suntem în prezența unui studiu de geomorfologie regională, în înțelesul deplin de mult consacrat și materializat în numeroase lucrări destinate cunoașterii unităților de relief, studii care au contribuit în mod aparte la afirmarea școlii geografice naționale. Ideea principală, călăuzitoare, este întru totul reflectată de succesiunea capitolelor, de la poziție la limite, la etapele constituirii și modelarea cuaternară, până la morfodinamica actuală și efectele activității antropice.

Unitatea de relief din partea sud-vestică a Piemontului Getic a fost clădită pe un fundament vechi precambrian, deasupra căruia stau stivele de roci depuse în câteva cicluri de sedimentare, dar cel mai important pentru geneza piemontului este ultimul ciclu început în Badenian și încheiat cu faza de formare a câmpiei de acumulare piemontană romanian-cuaternară din fața Carpaților Meridionali. Pentru precizarea genezei piemontului până în faza de suprafață subaeriană au fost aduse numeroase argumente paleogeografice care, corelate și interpretate în succesiunea temporală corectă, au dus la formarea unei imagini detaliate asupra acestei unități de relief tinere, ca și asupra laturilor acesteia cu urme care trădează raporturi diferite cu unitățile vecine și evoluții diferite. Sunt aspecte de importanță majoră pentru evoluția de ansamblu a regiunii piemontane de la vest de Jiu, nu numai detalii morfologice locale.

Odată cu depunerile piemontane, ca și în faza modelării subaeriene, mișcările neotectonice au jucat un rol definitoriu chiar pentru stabilirea limitelor actuale ale unității. Acestea au determinat formarea convergenței hidrografice din aria de lăsare de la Filiași și orientarea cursului Jiului spre sud - est ca apoi acesta să se deplaseze spre dreapta sub influența structurii pozitive de la est de Jiu. În latura vestică neotectonică a influențat deplasarea cursului Dunării spre vest - sud - vest apoi către sud - est, deplasându-l de marginea piemontului la a cărei modelare inițială a contribuit.

În cuprinsul Piemontului Bălăciței aceleași mișcări au determinat înălțarea mai accentuată în partea de nord - vest, dezvoltarea asimetrică a văilor și fragmentarea în consecință a suprafeței piemontane, aspecte evident reflectate de hărțile morfometrice analitice anexate lucrării.

După întrunirea imaginii morfologice generale, autorul a trecut la prezentarea proceselor de modelare actuală a suprafețelor înclinate, mai puțin a celor datorate scurgerii de albie, cu întreaga gamă de forme cărora le dau naștere.

Deși fragmentarea nu este excesivă, cel mai intens fenomen este totuși, cel de alunecare, prezent mai ales pe laturile de est și de vest ale piemontului, localul cu manifestări de amploare, adevărate exemple - școală pentru observare staționară a procesului de deplasare în masă. Sunt prezente, deasemenea, procesele de creep, de sufoziune și de tasare, în mai mică măsură, dar cele datorate pluviudenudației se constată pe marea majoritate a versanților. Eroziunea provocată de scurgerea concentrată temporar capătă aspecte foarte variate și dă naștere la o gamă largă de forme, de la rigole incipiente la ravene simple sau puternic înrămurate. Observarea detaliată a acestor forme a dat posibilitatea, pe de o parte, la alcătuirea unei

statistici generale a văilor datorate scurgerii torențiale pe categorii de lungime, iar pe de altă parte stabilirea unei tipologii a ravenelor în funcție de formă. Frecvența și dimensiunile acestei categorii de forme sunt mari, fapt pe deplin explicabil prin răspândirea depozitelor loessoide și a altor roci necimentate și foarte ușor atacate de scurgerea concentrată. Cercetarea și clasificarea tuturor acestor forme a însemnat o muncă migăloasă și stăruitoare, dar rezultatele se constituie în indicii certe asupra gradului de disecare a suprafeței piemontane și, totodată, intensitatea denudării actuale. Frecvența cea mai mare și varietatea cea mai accentuată a formelor de eroziune în adâncime se află în partea de nord - vest și nord a unității, acolo unde particularitățile morfologice, neotectonice și ale evoluției văilor se conjugă în așa fel încât favorizează o dinamică mult mai accentuată decât în celelalte părți ale piemontului. După analiza atât de detaliată și adâncită, studiul se încheie cu un capitol destinat evaluării raportului dintre particularitățile formelor, dinamica actuală și activitatea antropică, cu aprecierea efectelor modificărilor antropice întreprinse asupra mediului în general, nu numai asupra reliefului.

Totalitatea modificărilor au dus la schimbarea de ansamblu a peisajului, dar fără a se fi soldat cu degradări de proporții și ireversibile. A creat premisele unor abordări și adânciri ulterioare pentru că problematica generală a stării mediului include mult mai multe aspecte de actualitate și nu mai puțin de neîndoielnică necesitate.

Lucian Badea

1. CARACTERE GENERALE ȘI ISTORICUL CERCETĂRILOR

1.1. ISTORICUL CERCETĂRILOR

Unul dintre pionierii cercetării acestui teritoriu a fost M. Canianu (1896) care a editat un dicționar geografic al județului Dolj. Un alt pionier a fost geologul I. Ionescu-Argetoiaia care a publicat în 1918 lucrarea *Pliocenul din Oltenia*. Într-un prim capitol privind morfologia regiunii, el separă la sud de dealurile înalte ale Olteniei, zona podișurilor sau a șesurilor înalte.

Tot acesta descrie în detaliu depozitele levantine (romaniene) din județele Dolj și Mehedinți, dând profilele numeroaselor aflorimente din dreapta Jiului, de la Bucovăț, Bâzdâna, Mânăstirea Crețești, Bâlta, Argetoiaia și Țânțaru. Autorul consideră Cuaternarul reprezentat, începând de la suprafață, de un strat de lut roșcat, uneori mai compact, alteori mai nisipos, cuprinzând concrețiuni calcaroase, sub care se observă un strat de löess care, în unele locuri, conține, de asemenea, concrețiuni calcaroase, strat care se subțiază treptat de la sud la nord. Sub stratul de löess „se observă în unele regiuni a doua bandă de lut roșu. De cele mai multe ori această bandă lipsește” și löessul stă direct pe depozite de pietrișuri.

Termenul de „Podișul Getic” a fost introdus în geografia românească de V. Mihăilescu. Aceasta, în lucrarea *România - Geografie fizică* (1936) vorbește despre „Platforma Olteană”, ca o uriașă treaptă morfologică între Carpați și Câmpia Română. Tot V. Mihăilescu a folosit pentru prima dată termenul de „Podișul Getic” (1938), delimitând, în cadrul acestei unități geografice, Piemontul Bălăciței sub denumirea de „Platforma Desnățuiului”.

În anul 1957 P. Coteț a publicat studiul geomorfologic *Câmpia Olteniei*, lucrare în care sunt atinse multe probleme privitoare la sudul Podișului Getic, cu care câmpia intră în contact. El trece în revistă părerile asupra genezei „lutului roșu” și abordează evoluția cuaternară a Câmpiei Olteniei și a regiunilor învecinate.

Al. Roșu (1959) a denumit acest piemont „Câmpia Înaltă a Bălăciței”, deoarece „constituie o unitate fizico-geografică aparte în cadrul Piemontului Getic, interpunându-se ca o zonă de tranziție între colinele din nord și Câmpia Olteniei din sud”. Autorul arată că a dat acestui teritoriu numele după localitatea Bălăcița deoarece aceasta „nu numai că se găsește într-o poziție centrală, dar în jurul ei, relieful tipic este de câmpie înaltă”. Aceiași denumire este trecută și pe harta topografică la scara 1:1000000, ediția 1969.

Studii geologice între valea Topolniței și valea Desnățuiului au fost făcute de C. Ghenea, N. Mihăilă și Ana Ghenea (1963).

În 1967 Lucian Badea publică lucrarea intitulată *Particularitățile reliefului din sud-vestul Olteniei și posibilitățile de îmbunătățire a utilizării lui*.

În anul 1970, L. Badea în lucrarea *Terasele fluviale din Oltenia* schițează evoluția paleogeografică a marii unități geomorfologice reprezentată de Podișul Getic, în strânsă corelare cu unitățile vecine.

În anul 1974 apare lucrarea *Relieful României*, autori Grigore Posea, Nicolae Popescu, și Mihai Ielenicz, în care este separat și descris: Piemontul Bălăciței.

În același an, apare lucrarea *Contribuții la cunoașterea solurilor din Câmpia Înaltă a Bălăciței* autori C. Oancea și alții.

Pentru documentarea cartografică a proceselor geomorfologice reține atenția *Harta geomorfologică*, scara 1:1000000, autori L. Badea, Ghe. Niculescu și V. Sencu, hartă apărută în anul 1976 în Atlasul Național, Editura Academiei Române.

În 1980 N. Mihăilă, P. Giurge și Rosette Ianc publică rezultatele cercetărilor hidrogeologice și hidrochimice din sectorul dintre Cetate – Plenița – Băilești, care cuprinde și partea Piemontului Bălăciței, la sud de linia Gvarдениța – Știubei – Căciulatu.

Informații despre Piemontul Bălăciței se găsesc în lucrarea *Județul Mehedinți*, autori Vasile Cucu și Ana Popova-Cucu, apărută în 1980 în Editura Academiei, București și în lucrarea *Județul Dolj* autori L. Badea și Alexandrina Ghenovici apărută în 1974 în aceeași editură.

De asemenea, în anul 1981, în colecția „Judetele Patriei” apare lucrarea *Mehedinți. Monografie*, în cadrul Editurii Sport-Turism, București în care pot fi întâlnite date generale despre Valea Blahniței, Piemontul Bălăciței, Câmpia Blahniței etc.

În 1983, Răzvan și Steliana Stroe publică articolul *Modificări ale reliefului de detaliu în Piemontul Bălăcița în ultima sută de ani* și în același an R. Stroe publică lucrarea *Harta geomorfologică a Piemontului Bălăciței – geneza, evoluția și aspectele actuale ale reliefului*, iar în 1984 lucrarea *Considerații geomorfologice asupra Dealurilor Balota – Stârmina*.

Studiul acestei regiuni este reluat amănunțit în anul 1992, în lucrarea *Geografia României*, volumul IV, Editura Academiei, unde, în Piemontul Bălăciței este analizat cadrul natural, elemente de geografie umană privind populația și așezările din zonă și potențialul economic. În acest studiu, denumirea folosită pentru zona cercetată este cea de „Piemontul Bălăciței” ca parte integrantă a Piemontului Getic, denumire dată „părții păstrate ca formă de acumulare piemontană sau piemont relict de vârstă villafranchiană separată de munți prin apariția ulterioară a Subcarpaților Getici”.

În lucrarea *Dealurile și Podișurile României*, autor Mihai Ielenicz, apărută în anul 1999 în Editura Fundației „România de Mâine”, se folosește denumirea de Podișul Bălăciței, ca subunitate a Podișului Strehaei.

Cel mai recent studiu geomorfologic care tratează această unitate geografică, este *Piemontul Bălăciței*, autor Răzvan Stroe, apărută în anul 2003 la Editura MondoRo, București.

1.2. LOCUL PIEMONTULUI BĂLĂCIȚEI ÎN PIEMONTUL GETIC

Pentru V. Mihăilescu (1969), Piemontul Getic înseamnă seria piemonturilor colinare dintre Dunăre la vest și Dâmbovița la est, care cuprinde întreaga regiune situată la poalele Carpaților Meridionali, „deși caracterele lor tipice se păstrează bine numai spre sud în Piemontul Getic relict, sau Platforma Getică – de acumulare și eroziune”. Această unitate structurală cuprinde spațiul geografic dintre Dunăre și Dâmbovița, pornind de la poala Carpaților Meridionali, întinzându-se la sud până la linia Găiești – Pitești – Slatina – Balș – Craiova – Plenița – Drobeta Turnu-Severin.

Piemontul Getic relict sau Platforma Getică, a fost împărțit de acest autor în Platforma Strehaiia între Motru și câmpie (incluzând și Piemontul Bălăciței), Gruiurile Jiului între Motru și Gilort, Platforma Cotmeana între Olt și Argeș, Gruiurile Argeșene între Argeș și Argeșel și Platforma Căndești între Argeșel și Dâmbovița. Această

împărțire, cu excepția regiunii de la vest de Jiu s-a păstrat în continuare aproape neschimbată, dar s-au adus modificări ale numelor.

Piemontul de la vest de Jiu, denumit de V. Mihăilescu (1966) Platforma Strehaei, a fost împărțit în:

- Platforma Hușniței, la nord, dar cu limita de sud extinsă până la interfluviul dintre Motru și Argetoaia, incluzând spre vest și bazinul Blahniței;
- Platforma Bălăciței la sud, dar extinsă spre vest numai până la bazinul Drincei (Corlățel);
- Dealurile Oreviței, subunitate separată de autor în bazinul Blahniței.

Al. Roșu (1973) consideră, de asemenea, că în fața Carpaților Meridionali piemontul se extindea inițial între munte și câmpie, separând trei unități morfologice: Subcarpații Getici, Dealurile Getice și Câmpia Piemontană Getică.

În vestul Dealurilor Getice, el separă Gruiurile Motrului și tot la vest de Jiu, în cadrul Câmpiei Piemontane separă Câmpia Piemontană a Bălăciței, limita dintre ele fiind pe văile Hușniței și Motrului. Al. Roșu justifică separarea Câmpiei Piemontane Getice în cadrul Podișului Getic, prin caracterele fizico-geografice care țin atât de cele ale dealurilor din nord cât și ale câmpiei din sud, aducând următoarele argumente:

- prezența unor zone de confluență corespunzătoare probabil frunții generației mai vechi de agestre localizate la Strehai, Filiași, Aluniș, Melinești, Bălcești, Drăgășani, Vedea și Pitești;
- situarea pe linia nordică a obârșiiilor unei noi generații de văi care se varsă direct în Dunăre, ca Drincea și Desnățui;
- apariția unei trepte de 80 m altitudine relativă la unele văi în Câmpia Piemontană a Bălăciței, care indică faptul că unele dintre râurile actuale moștenesc traseele unora mai vechi care curgeau de la vest la est pe un mare agestru al Dunării;
- în această unitate a Piemontului Getic în orizonturile superioare predomină nisipuri și luturi, fapt ce reflectă o diminuare a puterii de eroziune a acestora.

O altă părere este exprimată de Gr. Posea și colaboratorii (1974) care consideră, ca și V. Mihăilescu, partea de la vest de Jiu a Dealurilor subcarpatice și Câmpiei Piemontane separate de Al. Roșu, într-o singură unitate denumită Piemotrul Motrului (care înglobează și Piemontul Bălăciței).

În aceeași perioadă (1973) L. Badea a separat la vest de Jiu, două unități ale Piemontului Getic: Podișul Piemontan al Motrului, la nord, de văile Hușniței - Motrului și Câmpia Înaltă a Bălăciței, la sud.

În studiul său asupra teritoriului dintre Motru și Hușnița, Al. Șchiopoiu (1982) separă între Jiu și Motru unitatea denumită Gruiurile Motrului, iar la vest de acest râu, până la Podișul Mehedinți, Dealurile Coșuștei sau Dealurile Piemontane ale Coșuștei, unitate delimitată la sud de valea Hușniței, care o desparte de Câmpia Înaltă a Bălăciței.

Mai târziu (1992), în Geografia României, se separă în Piemontul Getic următoarele subunități: Piemontul Motrului; Piemontul Bălăciței; Culoarul Jiului; Gruiurile Jiului; Piemontul Oltețului; Culoarul Oltului; Piemontul Cotmenei; Gruiurile Argeșului; Piemontul Cîndești.

L. Badea (Geografia României, 1992, vol. IV, cap. 5.1) delimitează la vest de Culoarul Jiului, două subunități ale Piemontului Getic: Piemontul Motrului la nord de Motru – Hușnița și Piemontul Bălăciței la sud, justificând această subîmpărțire prin faptul că „în nord interfluviile, sub forma unor culmi rotunjite se lărgesc treptat către sud, până ajung ca veritabile poduri, foarte puțin sau chiar nederanjate de procesele de modelare”.

R. Stroe care în 1983 folosește denumirea de Piemontul Bălăciței, revine în 2003 și argumentează că nota „caracteristică a morfologiei este dată aici de netezimea și lărgimea podurilor interfluviilor, detașate de văi orientate în general NV – SE“.

În concluzie, putem spune că noțiunea de Piemont Getic, ca definind o unitate structurală piemontană situată între munte și câmpie, a fost ulterior folosită numai pentru partea relictă a acestui piemont inițial, situată între Subcarpații Getici și Câmpia Română (inclusiv Câmpia Olteniei).

Din analiza argumentelor exprimate de autorii citați, se desprinde cu claritate faptul că Piemontul Getic nu poate fi separat în Dealuri și Câmpii înalte, numai datorită unor deosebiri hidrografice actuale și existenței unor sedimente mai fine. Lipsa unei discontinuități între partea nordică și sudică a acestui piemont, și unicitatea procesului de formare justifică menținerea unei singure denumiri: Piemontul Getic.

În ceea ce privește compoziția mai fină a sedimentelor, aceasta depinde nu de o anumită limită, ci de distanța de transport, finețea fiind graduală, pe măsura depărtării de sursă. Precizăm, de asemenea, că apariția unor trepte de denivelare relativă pe unele văi din „Câmpia Piemontană a Bălăciței”, care ar indica moștenirea de către văile actuale a unor „trasee mai vechi pe agestrul Dunării”, nu justifică în nici un caz separarea unei subunități a Piemontului Getic sub denumirea de câmpie piemontană până la valea Dâmboviței.

În consecință menținem denumirea de Piemont Getic pentru întreg teritoriul dintre Subcarpații Getici și Câmpia Română.

Dacă ne referim la caracteristicile geografice actuale, nu mai putem considera că Subcarpații Getici mai fac parte din piemont, chiar dacă inițial au făcut parte din această formă de relief, deoarece ulterior au suferit noi mișcări de cutare, fracturare, ridicare și de îndepărtare a cuverturii piemontane, care au avut ca efect modificarea caracterului lor inițial.

Separăm, deci, la vest de Jiu, Piemontul Bălăciței față de Piemontul Motrului, așa cum a făcut L. Badea (Geografia României, 1992, vol. IV, cap.5.1) deoarece la sud de aliniamentul văilor Hușnița și Motru, interfluviile sunt mai largi, formând adevărate poduri, iar orientarea generală a râurilor este vest – est, spre deosebire de Piemontul Motrului unde este nord-vest – sud-est (fig.1).

1.3. DELIMITARE ȘI DIVIZIUNI

Limitele unei unități de relief sunt date în primul rând de discontinuitățile morfologice, dar când acestea nu sunt evidente la stabilirea lor mai concură alte criterii legate de: hidrografie, vegetație, așezări etc. (Gr. Posea și L. Badea, 1982).

În general, separarea Piemontului Bălăciței de unitățile morfologice alăturate este clară: la nord limita fiind dată de râul Motru cu afluentul său Hușnița (care la rândul său are pe același aliniament vest – est un afluent Ghelmeșioaia); la est culoarul Jiului, de care este delimitat tranșant prin abrupturi fără terase; la vest de Dunăre, iar la sud, în cea mai mare parte limita o constituie contactul cu Câmpia de terase a Olteniei o limită atât morfologică (o denivelare), cât și litologică (fig.2).

Există însă porțiuni unde trasarea limitei poate da naștere la interpretări, ca în cazul celei de nord, dintre izvoarele pârâului Ghelmeșioaia și Dunăre și extremitatea estică a limitei de sud, de la Radovan până la Podari, unde contactul dintre piemont și Câmpul Sălcuței nu este suficient de clar.

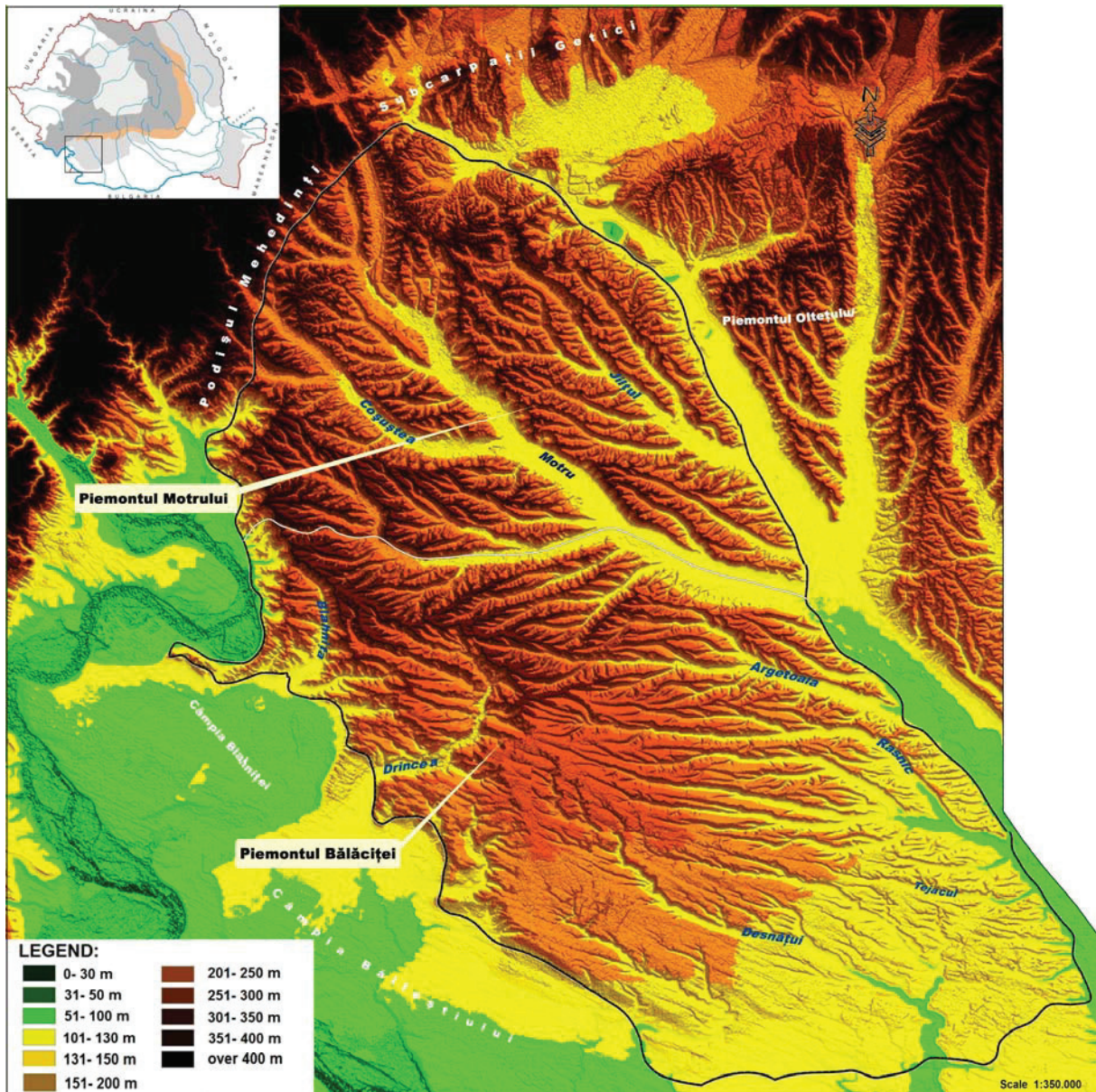

Fig.1. Harta hipsometrică a părții vestice a Piemontului Getic (Boengiu S. și al., 2007)

Datorită concordanței dintre înclinarea suprafeței piemontane și stratificația depozitelor pliocene, apele care curg aproximativ perpendicular pe înclinarea straterelor, formează cuese. Astfel că limita de vest spre Dunărea este marcată de o cuestă, limita cu câmpia pe Blahnița la Vânju Mare și în sectorul Corlățel – Valea Anilor pe Drințea, este reprezentată de asemenea de cuese.

La trasarea limitei sudice, în afară de morfologie, contribuie litologia, depozitele piemontane argilo – nisipoase în strate succesive, contrastând cu depozitele aluvionare de terasă, precum și criteriul hidrografic ce constă în schimbarea direcției de scurgere la trecerea din piemont în câmpie.

Piemontul Bălăciței se individualizează mai ales de Depresiunea Severinului și de Câmpia Blahniței prin aspectele climatice locale: în luncă și câmpie întâlnindu-se un topoclimat de vale, iar în piemont, care aici are cea mai mare înălțime, un topoclimat de podiș. Un caz similar se întâlnește la limita dinspre culoarul Jiului.

Și vegetația prezintă unele deosebiri. Pădurile de cer și gârniță din Podișul Bălăciței, atâtea câte au mai rămas, nu coboară nicăieri în Câmpia Olteniei.

Limita de nord

De la Dunăre spre est limita este trasată pe valea Ergheviței până la izvoare în Dealul Balota (Geografia României, vol. IV).

R. Stroe (2003) propune mutarea ei mai la nord cu 1 km pe valea Poroinei, paralelă cu Erghevița care are izvoarele tot în Dealul Balota. Își argumentează propunerea prin aceea că aceasta este mai largă decât valea Ergheviței și se situează la limita de nord a terasei a IV-a a Dunării.

Viorica Tomescu (2004) delimitând la sud Piemontul Motrului, consideră că limita în acest sector este oarecum nesigură, putând fi pusă fie pe Valea Ergheviței fie pe Valea Poroinei.

Argumentele aduse de R. Stroe ne-au convins să punem limita pe Valea Poroinei, la care adăugăm că aceasta este mai puțin sinuoasă și parcurge un traseu mai scurt până la Dunăre decât Valea Ergheviței.

Pe suprafața interfluviului dintre bazinul Ghelmeșioaiei și Ergheviței limita nu este destul de evidentă, deoarece suprafața netedă de la sud de Hușnița și Ghelmeșioaia se continuă și la nord către Dealul Balota. Acest deal înconjoară sub forma unui pod înalt bazinul de recepție al Ghelmeșioaiei, dar avansarea regresivă a izvoarelor Ergheviței către est aduce totuși o justificare morfologică limitei.

De la Balota la Prunișor, Valea Ghelmeșioaiei are caracter pronunțat asimetric cu versantul drept mai prelung și cel stâng mai abrupt față de Hușnița care are o vale mai închisă și mai puțin evoluată.

Între Prunișor și Strehaia, pe o lungime de 25 km, hotarul este dat de valea Hușniței, care este orientată est-vest și se prezintă ca un adevărat culoar ce atinge o lățime de 1 km în dreptul orașului Strehaia, la confluența cu Motrul. Pe tot acest sector Hușnița separă unități diferite morfometric și morfografic.

În timp ce la nord de Hușnița limita este marcată de versanți cu panta de peste 10°, la sud, versanții sunt mai puțin înclinați și străbătuți de multe pâraie și ogașe.

Între Strehaia și Filiași limita este dată de râul Motru, a cărui vale se lărgeste considerabil, dar ambii versanți, de la nord și de la sud, sunt destul de abrupti și slab fragmentați de ogașe și ravene.

Simetria relativă a versanților, sugerează adâncirea mai recentă a Motrului, cauzată de deplasarea Dunării spre sud, care a dus la adâncirea Jiului și respectiv a afluentului său Motru.

Limita de vest

Limita spre Depresiunea Severinului cu prelungirea ei în Serbia pe dreapta Dunării, prin Depresiunea Cljuț, începe de la valea Poroinei trece pe la est de Hinova, înconjoară Ostrovul Corbului, continuându-se până la Batoți de unde, din Dealul Stârmina, coboară spre vest până în Dealul Alion, cu care formează împreună o prelungire sub forma unui pinten în lunca și terasele Dunării.

Această limită nu este numai morfologic tranșantă, cu denivelări de 152 – 174m, de la cota de 45 m în marginea Dunării la 219 m în punctul Bistrița din Dealul Mojiei, 206 m deasupra localității Hinova, 209 m în Dealul Stârmina și 197 m în Dealul Alion, ci și topoclimatică deoarece umiditatea din depresiune contrastează cu lipsa relativă de umezeală de pe Dealul Balota.

La această limită schimbările morfologice și litologice se pot urmări în lungul unei linii clare atât pe hartă cât și pe teren.